

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23.

Den 1ste September 1890.

39te Aargang.

Tale af Biskop O. F. Whitney,

holdt i Saltfosløden den 18de Maj 1890.

Det er nu halvfjersindstyve Aar siden Profeten Joseph Smith modtog sin første Aabenbaring. Følge de Beretninger, som vi have, saa var det paa en skjon Foraarsmorgen, som denne unge Mand modtog den værdifulde Tilkjendegivelse, idet han gik ud i den stille Skov i Nærheden af sit Hjem, i Staten New-York, for at bede til den Almægtige om Visdom og Kundskab med Hensyn til sin Sjæls Saliggjorelse. Uagtet Verden paa den Tid var fuld af religiøse Sekter, saa var han dog ikke i nogen særlig Forbindelse med nogen af dem. Det var i Sandhed et Kaos af religiøse Anskuelser. Nogle gjorde Fordring paa en Ting og Andre paa en anden. Den ene Præst sagde: se her er Kristus, og en anden sagde: se her er han. En Prædikant byggede sin Tro paa Bibelen og gjorde Fordring paa, at Daab var nødvendig til Saliggjorelse, en anden gjorde Fordring paa at tro den samme Bog, imedens han paaftod, at Daaben aldeles var unødvendig. En Prædikant paaftod, at

Bestænkelse var den rette Døbemaade, medens en anden gjorde Fordring paa at Døbeføelse var rigtig. Himlene vare tilslukkede, og den kristne Verden troede og lærte, at Gud ikke mere vilde tale til Menneskene. Engles Besøg til Jorden var noget, som tilhørte den svundne Fortid, og sølgelig noget, som man ikke burde tro eller forvente i denne Tidsalder; den Helligaands Gave og Virkning, samt Tegn og Mirakler, der vare lovede til de Troende i Fortiden, vare aldeles forsvundne og ikke mere nødvendige.

Dette var i Korthed Verdens Stilling paa den Tid, som Joseph Smith, en Dreng paa 14—15 Aar gammel, gik ud i Skoven for at bede til Herren om at faa vide, hvilken af alle disse Religionsbekjendelser var den rette, thi for hans Dje var Alt et Kaos — et Babel. Det havde aldrig kommet til hans Tanke, paa den Tid, at Alle vare afvegne fra den rette Vej, men at en af disse Troesfamsund havde Sandheden. Han var overbevidst om, at der i de mange

forskjellige Sekter vare tusinde oprigtige og gudhengivne Menneſter, hvilke havde en virkelig Tro paa og Tillid til Bibelen. Han betragtede ikke alle af dem som Hyklere, thi det vilde have været uretferdigt, men han kunde ikke blive enig med sig selv, hvilken var den sande Religion, thi han forstod tilfulde, at ikke alle af dem kunde være fra Gud, ſaa meget mindre ſom, at der var indbyrdes Strid iblandt dem. Han havde læst i de hellige Skrifter og fundet, at det profetiske Ord var givet i den Hensigt at gjøre Menneſkene viſe til Salighed, men ſærlig indtrængte Apoftelen Jakobs Ord ſig paa hans Sind, nemlig: „Men derſom nogen af Eder fattes Viſdom, han bede af Gud, ſom giver Alle gierne, og bebrejder ikke, ſaa ſkal den gives ham“. Han ſagde: „aldrig har Ord indtrængt ſig med ſtorre Kraft paa noget Menneſkes Sind, end diſe gjorde paa mit, thi jeg kunde tydelig ſe og forſtaa, at om noget Menneſte tiltrængte Viſdom, ſærdeles paa den Tid, ſaa var det mig.“ Umiddelbart derefter gik han ud i Skoven, og bojede ſig i Ydmyghed for Naadens Trone, og bad til Herren i Oprigtighed om at ſaa vide, hvilken af de mange Troesbekjendelser var Jeſu Kriſti Kirke.

Han underretter os om, at ligesaa ſnart ſom han begyndte at bede, ſaa anſtrængte Mørkhedens Magter ſig til det Yderſte i at indghe i ham Frygt og Rædſel, ſamt forſtummede hans Tunge, ſaa at han ikke kunde med Ord fremføre ſin Bøn, men deſuagtet opſendte han ſine Dufter i Tanken til Naadens Trone, om at blive befriet fra denne trykkende Magt. Han var beſtemt paa ikke at afvige fra ſin Hensigt eller Djemed, omendſkjøndt Mørkets Aander forſøgte at overvinde og odelægge ham. Naar han var nærved at ſygne under det haarde Tryk, ſaa ſer

han i det Fjerne paa Himmelhvælvingen et Lys frembryde og meddale indtil det hviler over ham og opluſer Skoven, ſom han befandt ſig i. I dette Lys, hvilket var herligere end Solens Glans ved Middagſtid, ſaa han to herlige Perſoner; den ene peger paa den anden og tiltalte Joſeph ſaaledes: „Denne er min Søn, den elſtelige. Hører han!“

Rigeſaa ſnart ſom Joſeph kunde ſamle ſine Tanker, ſaa adſpurgte han diſe herliggjorte Perſoner om hvilket af de mange kriſtne Samsund var Jeſu Kriſti Kirke. Til ſtor Overraſſe blev han underrettet om, at medens der var mange oprigtige og hengivne Sjæle, hvilke forſøgte at leve i Genhold til det Lys, ſom de vare i Beſiddelse af, ſaa var der ogſaa mange Samsund, hvilke paafod at Miraklernes Tid var forbi, og at Gud ikke længere vilde udføre Vidundere iblandt Menneſkene, ikke heller meddele Noget fra Himmelen til deres Vejledning og Beſignelse, men at de havde henvendt ſig til Univerſiteter og Læreanſtalter for Nettighed til at være den Allerhøjſtes Tjenere og adminiſtrere i hans Navn, iſtedetfor at erholde fra ham ſelv, nemlig Herren, — Myndighed ſormedelſt det hellige Præſtedomme, hvilket holder Røglerne til at adminiſtrere i Guds Navn, at alle diſe Samsund, ſom havde diſe Anſkuelser og ſom en Folge vare ſplidagtige med ſig ſelv, vare Hyklere og en Bederſtyggelighed i Herrens Dine. Han blev videre underrettet om, at Tiden, var kommen for den ſande Kirkes Oprettelse paa Jorden, thi den blev borttagen for Aarhundreder tilbage i Tiden eſterat Apoftlene og Guds ſande Tjenere vare forfulgte og ſlagne, ſom en Opfyldſe af Forudſigelserne af Profeterne og Apoftlene, ja ſelv Frelſeren. Forovrigt blev Joſeph opluſt om, at

en ny Husholdning skulde indføres, samt at han var udvalgt som et Redskab i Guds Haand, til at paabegynde et stort og mageløst Arbejde iblandt Jordens Nationer; et Arbejde, hvis Djemed var at berede Verden for Jesu Kristi anden Tilkommelse i Majestæt og Glans.

Naar Synet fjærnedes og den unge Mand befandt sig alene i Skoven, saa gjennemstrømmede mange forunderlige Tanker hans Sind, thi Himlene havde været aabne og han vidste, at han havde seet Faderen og Sønnen, og fra dem erholdt Undervisning. Med Forventning om at hans Venner vilde glæde sig med ham, saa underretter han dem om disse store Ting, som han havde seet og hørt, men navnlig havde han Fortrolighed med en Præst, som havde udvist Venlighed mod ham i det Forbigangne, og selvsølgelig meddelte Joseph ham Enkelthederne af det himmelske Syn. Istedetfor at denne Præst burde have interesseret sig for disse mageløse Tilkjendegivelser, og glædet sig med Joseph ved Tanken om, at Himlene endnu engang vare aabnede og Meddelelser fra hin herlige Sære givne til Dodelige. saa forhærder han sit Hjerte og underretter Joseph om, at alt var et Bedrageri og en Snare; at Gud ikke mere taler til Menneskene; at de forskjellige Prædikanter ere den Allerhøjstes Tjenere og at det ikke er nødvendigt for Engle at besøge Jorden, fordi Menneskene, som nu leve, ere i Nødhed af Evangeliets fulde Dns, samt at det nittende Aarhundrede er en Tidsperiode af Værdom, Magt og Visdom, med et Ord: fuld af Civilisation.

Men kunde dette overbevise Joseph Smith om, at han ikke havde modtaget Besøg fra den Almægtige? Nej. Han kunde ikke fornægte det, selv om ti tusinde Prædikanter havde forsøgt deres

Beltalenhed i at overbevise ham om, at det ikke forholdt sig saaledes. Han sagde: „Jeg veed, at jeg haver seet et Syn; jeg veed, at jeg saa Faderen og Sønnen, samt at jeg vilde blive fordonat, dersom jeg fornægtede, hvad mine Dine havde beskuet.“ Dette var det Vidnesbyrd, som han bar til sine Omgivelser.

Paa Grund af dette Vidnesbyrd maatte han gennemgaa mange Gjenvordigheder i Lighed med dem, som Fortidens Profeter og inspirerede Mænd havde til at igjennemgaa, thi deres Vidnesbyrd kom i Strid med forud satte Ideer, saaledes ogsaa i denne Tid. Han udsatte sig for Lidelser, Bagtalelse, Mishandling og Forsølgelse, og blev foragtet og forhaanet af dem, som burde have været hans bedste Venner. Saaledes blev han aldeles overladt til sig selv uden nogen venlig Haand til Assistance paa Livets kummerfulde Vandring, og paa Grund deraf deltog han i enkelte Ting, som var stridende imod den Almægtiges Vilje, men da han standsede paa sin Bane og tog i Betragtning sin sande Stilling, saa anraabte han Gud om Tilgivelse for sine Ufuldkommenheder, samt at saa et Vidnesbyrd om, enten han var antagelig hos Herren eller ikke. En Aften, da han paa sit Leje reflekterede over Guds Godhed, saa ser han et herligt Syn eller Dns komme ned fra Himmelen, og i det ser han en herliggjort Person, hvilken nærmede sig hans Leje. Dette himmelske Sendebud underrettede Joseph om, at hans Navn var Moroni, og at han var en Engel fra Guds Nærværelse, som engang havde været en Profet paa det amerikanske Kontinent, og tillige at han var den sidste Profet, som administrerede til Nephiterne, hvis Forsædre kom fra Jerusalem paa Profeten Jeremias' Tid,

600 Aar før Kristi Fødsel. Forøvrigt blev Joseph underrettet om, at der i en Høj i Nærheden af det Sted, som han boede, var skjult nogle Optegnelser, hvilke var en historisk Beretning om Amerikas Urindvaanere, deres Opkomst, Udvikling, Civilisation, Krige og endelige Opøsning, som en Nation, tilligemed en Beretning om, hvorledes Verdens Frelser, efter at han var bleven forskæftet i Jerusalem, aabenbarede sig for Nephiterne og oprettede sin Kirke iblandt dem med Apostle og Profeter, og forøvrigt den Helligaands Gave og Kraft, ja, alle de Principer, som vare forkyndte til Folket paa det østlige Kontinent. Engelen underrettede ogsaa Joseph om, at nævnte Optegnelser skulde blive oversatte formedelst Guds Gave og Kraft; thi Midlet, nemlig Urim og Thummim, skulde findes tilligemed Optegnelserne. Disse Optegnelser ere Josefs Træ, som Profeten Ezechiel omtaler, hvilket skulde blive forenet med Judæ Træ eller Bibelen, og disse to Træer skulle forenes i en Hånd i de sidste Dage, i den Hensigt at udrydde falske Lærdomme og grundfæste Guds Rige paa Jorden.

Profeten Joseph blev anbetret disse hellige Optegnelser og oversatte dem ved Urim og Thummim eller Guds Gave og Kraft, og derfor er denne Oversættelse, eller rettere „Mormons Bog“, meget tydelig, thi den har ikke igjennemgaaet saa mange uinspirerede Oversætteres Hænder, som den hellige Skrift eller Bibelen, hvorved mange tydelige og ypperlige Sandheder ere udeladte eller aldeles forvanskede, saa at Folket nu er i Uvidenhed om den rette Mening. Det er Aarsagen til den Strid og de mange forskellige Meninger, som eksisterer i Verden idag.

Joseph Smith havde mange Engle-
besøg: Johannes den Døber beseglede

paa ham det aaronste Præstedømme, nemlig Myndighed til at prædike Omvendelse, og døbe Alle med Begravelsesdaab i Vandet til Syndernes Forladelse; Peter, Jakob og Johannes beseglede paa ham det melkisediske Præstedømme, hvilket gav ham Rettighed til ved Hænders Paalæggelse at meddele den Helligaand. Saaledes modtog han Præstedømmets Nøgler og sølgelig ogsaa den nødvendige Undervisning, saa at han kom i Besiddelse af Kundskab og Visdom til at oprette Jesu Kristi Kirke. I den lille By Fayette i Staten New-York Aar 1830, den 6te April mødte 6 Mænd tilsammen i Overensstemmelse med Landets Love, hvilke fordrer det Antal for at oprette et Samsfund, og organiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg ønsker ikke at gjentage Enkeltheder af de Erfaringer, som de Hellige have igjennemgaaet siden de forlod Staten New-York, Pensylvanien, Kirtland og Ohio, dog vil jeg sige, at de forlod nævnte Stæder paa Grund af de store Forfølgelser, som oprejste sig imod dem og gik til Missouri, men der bleve de modtagne med megen Kulde og Uegnydhed, ja det gik saavidt, at Gubernur Boy gav Befaling til Statens Militærer at fordrive „Mormonerne“ fra Landet. 15,000 Mænd, Kvinder og Børn bleve plyndrede og drevne fra deres Hjem paa den kolde Aarstid, og deres majsommelige Blanding kunde sees ved deres blodige Spor i Sneen. Idet de flygtede fra Missouri paa denne kolde Vintertid, saa forbente de Venlighed af Folket i Illinois, og deri bleve de heller ikke stufede, thi de bleve modtagne med Velvilje. Men truende Skyer begyndte atter at samles. HORIZONTEN formørkedes og Folkets Had mod de Hellige forøgedes, saa at de paant maatte forsjage deres Hjem, idet store

Bøbelhobe med Bajonetter og Kanoner tvang dem til at forlade Mt, som var dyrebart og hjært. Saaledes maatte de paabegynde en lang og besværlig Rejse, der vistnok ikke har sin Lige paa Historiens Blade, thi de foretog en Rejse paa 1500 (engl.) Mile fra Civilisationens Grænse, indtil den inspirerede Mand, Brigham Young, standsede paa Hojen ost for denne Stad (Salt Lake City) og udbrod: „Dette er Stedet. Her skal Guds Tempel blive bygget. Her skal de Hellige samles og blive et stort og mægtigt Folk i Klippebjergenes Dale.“ Dette var en Opfyldelse af Josepfs Profeti i Aaret 1842.

Vi ere samlede her i Ephraims Dale — i de evige Hojes Kamre — i Henhold til Profeternes Forudsigelser, og de som have fordrevet os fra Sted til Sted have derved opfyldt Profetierne og paastyndet os, omendstjondt ved Tyrani og blodig Haand, fremad til vor ophøjede Bestemmelse.

Vi lide Forfølgelse for vor Religion, og vi forvente at lide for den, ligesom Mænd og Kvinder i alle Tidsaldrer have gjort, begrundet paa deres Uafhængighed af Fordomme og urigtige Begreber. De have haft Frimodighed nok til at sige: „Vi ere villige til at forlade Fader, Moder, Hustru, Børn, Hjem, Besiddelser og efterfølge Jesus Kristus under saavel prøvende som gunstige Omstændigheder.“ Dette er den Mand, som har samlet de Hellige til disse Bjærgedale fra næsten alle Nationer paa Jorden. Dette Folk, kaldet Sidste-Dages Hellige, hvilke engang vare Methodister, Katholiker, Presbyterianer, Baptister, Fritankere eller hvadsomhelst vi ønske at kalde dem, ere dobte med den samme Daab, og have modtaget af den ene og samme Mand og istedetfor Trætte og Splid er Fred og Enighed raadende iblandt dem,

thi de have modtaget den samme Tro, Daab og Mand, som Fædrene.

Verden antager at de Sidste-Dages Hellige ere forførte, og formedelst menneskelig Visdom ere udsamlede fra de forskjellige Nationer og Folkeslag; dette er en stor Fejltagelse. Marsagen er den, at Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke have erholdt Kundskab om Sandheden af, hvad jeg her siger; de ere overbeviste om, at Joseph modtog Besøg af Faderen og Sonnen; de veed, at han modtog „Mormons Bog“ paa den Maade, som han selv har beskrevet; de have erholdt et Vidnesbyrd, formedelst Guds Mand, omendstjondt mange af dem have dvælet iblandt Nationerne paa den anden Side af det store Hav; de modtog Mandens Vidnesbyrd formedelst Haandspaalæggelse af Guds bemyndigede Tjenere, hvilke have Mynlighed til at meddele den Helligaand, og dette Vidnesbyrd bære de til den hele Verden.

Den menneskelige Visdom og Skarp-sindighed kunde ikke have bragt et saadant Folk til sammen. Om det havde været verdslig Visdom, som havde bragt de Hellige til disse Dale, saa vilde de for længe siden have været adspredte til de fire Vinde, de vilde have fulgt Eksemplet af Rujoner, Apostater og Forræddere i alle Tidsaldrer. De vilde have taget deres Tilflugt til den stærke Side, ved den første Tilnærmelse af Forfølgelse. Jordiske Fordere forenet med Verdens Gunst vilde ikke have været i Stand til at samle de Hellige sammen, omendstjondt der ere Mange, som have store Tilbojeligheder i saa Henseende. Vi ere vistnok tilbojelige til at søge efter jordiske Besiddelser og forjømmer derved vor høje og hellige Kaldelse, ja mange af os forglemme at vise et saadant Eksempel til Verden, som vi burde, men des-

uagtet findes der hos enhver oprigtig Sidste-Dages Hellig inde i Hjertets dybeste Kammer, Kundskab og Vidnesbyrd om, at Gud lever og at Evangeliet er Sandhed. Dette er Aarsagen til de Sidste-Dages Helliges Enighed. Dette er den Magt, som binder dem tilsammen, det er ikke Forhaabning om Guld, Sølv eller andre Kostbarheder — ikke Forhaabning om jordisk Vin- ding eller verdslig Popularitet.

Uagtet denne Nation praler af Fri- hed, Uafhængighed og Liberalitet, saa udviser den dog i høj Grad Intolle- rance imod de Hellige. Der er Mulig- hed for at en Tid vil komme, da det vil koste en Mand Livet at sige: „Seg veed, at Joseph Smith var en Guds Profet.“ Men vi ønske ikke at forvente vanskelige Tider, vi ville haabe og bede Gud om, at vi maatte faa Styrke til at udholde alle Prøver. Herren vil ikke tilstede sit Værk at blive ødelagt. Der vil maasse falde Martyrer for Sand- heden, men dette Rige, om hvilket Pro- feten Daniel, og forøvrigt alle Profeter, have talet, vil bestaa for evigt, det vil aldrig blive nedtraadt eller givet til noget andet Folk. Det forandrer ikke Sagen, hvormange falde fra eller hvormange have til at lide Martyr- døden, thi velsignede „ere de Døde, som dø i Herren“, og velsignede ere de, som leve i ham, thi de ere beredte paa at dø til hvilken som helst Tid.

Vi ere Guds Børn og maa nu igjennemgaa en Erfaring i Lighed med den, som fuldkommengjorde og ophøjede vor Herre og Mester. Alle de Gjen- vordigheder, som vi have udholdt, og alle de Lidelser, som vi muligvis ville have til at igjennemgaa i Fremtiden, har han lidt, thi han var engang for- krænkelig ligesom vi, og blev udviklet og gjort fuldkommen formedelst Lidel- ser. Vi ere bestemte til at blive ham

lige, paa Betingelser af Trofasthed, Taalmodighed og ved at vandre paa den snevre Vej, som leder til hans Nærværelse.

Præsident Brigham Young brugte at sige: „det mest vanskelige Arbejde som jeg har at lære de Hellige er den Sandhed, at de kun ville erholde Be- lønning i Genhold til deres Gjerninger, og ligesom de nedlægge deres Virksom- hed her ville de fortsætte den i Frem- tiden, fuldende den og gaa fremad til Fuldkommenhed.“ Det er en falsk Lærdom, at Menneskene ville blive bragt ind i Herlighed og Magt i den anden Verden, uden noget Hensyn til deres Vandel i Kjød. „Vogterne bleve opladte“, siger Johannes, og alle Mennesker bleve dømt ifølge det, som var skrevet i dem, „efter deres Gjer- ninger“.

De Sidste-Dagen Hellige have mod- taget Evangeliets Fylde. Det er den celestiale Vej, som er bleven udpeget for os alle at vandre paa. Den cele- stiale Lov er at adlyde Gud i alle Ting, og ikke at frygte for Mennesker eller hvad de kunne gjøre. De som gjøre dette ville skinne som Solen i den celestiale Herlighed. De som for- sømme at leve i Ooverensstemmelse med Guds Befalinger ville ikke erholde den samme Herlighed eller Belønning, uagtet alle Mennesker, med Undtagelse af For- tabelsens Børn, ville erholde en Herlig- hed tilsvarende deres Gjerninger. Jorden er skabt og dannet i det udtrykkelige Øjemed at være en Bolig for Menne- skene, hvor de kunne udvise enten de ere villige til at vandre i Lydighed til Guds Befalinger eller ikke, thi „de der holde deres første Prøvestand skulle for- søges, og de, der ikke holde deres første Prøvestand, skulle ikke faa Herlighed i det samme Rige med dem, der holde deres første Prøve; og de, der holde

deres anden Prøvestand, skulle Herlighed worde tildelt evindeligen."

Sidste-Dages Hellige og Venner! lad os reflektere over disse Ting. Ringagt ikke disse Ord, thi jeg veed, at mit Vidnesbyrd er Sandhed. Det er uden Forskjel hvad I og jeg vilde gjøre; jeg veed og bærer Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet; han modtog det evige Evangelium; han lagde Grundvolden til Guds Rige; de Grundvolde, paa hvilke vi kunne staa og skue fremad til vor Herres Jesu Kristi herlige Tilkommelse. Tag disse Ting i Betragtning, I, som muligvis idag have hørt dem for første Gang.

Maa Gud tilstede at Sandheden maatte synke dybt i Eders Hjerter; og at I maatte forlade denne Forsamling med den Overbevisning, at hvad I have hørt idag er til Eders Fordel og Gavn. Sidste-Dages Hellige! staa omgjordede om Eders Lænder, og tag Eders fulde Rustning paa; lad os alle blive trofaste, og maatte vi med Glæde og Velvilje udføre de Pligter, som paahvile os dagligen; lad os vise Verden ved en hellig Wandel, at vi ikke ere Hyklere, men at vi have Tro til hvad vi sige; at vi praktisere, hvad vi lære, og at vi have et oprigtigt Ønske i vore Hjerter for alle Menneskers Salighed. Amen.

Mand! Hjem! Moder!

O, hvilke yndige og betydningsfulde Ord. Hvilke behagelige og sømme Tanker ethvert af dem indgyder. Alt som er i Stand til at gjøre Livet behageligt og tiltrækkende er sammenknyttet og forenet i disse Ord, og løfter Sjælen op til en højere Sære. Den fattige Kvinde i den tarvelige Hytte føler sig mere lykkelig, naar Kjærlighed og den rette Forstaaelse af ovennævnte betydningsfulde Ord ere tilstede, end den, der bevæger sig i de kongelige Paladser. Hvor den sande Kjærlighed og Agtelse findes, der er Glæde, Haab og Tro, thi disse Egenskaber inspirerer Sjælen til at skride fremad mod Evighedens ophøjede Maal.

Hvor højlig velsignet er ikke den Kvinde, som kan sige med sin hele Sjæls fulde Overbevisning, at hun saaledes er begunstiget i denne Verden. Man kan ikke undres over, at hun er ren, trofast og altid hengiven. Hvorledes kunde hun være anderledes under saadanne behagelige Forhold. Lad hende

fremføre Taknemlighed til Himlen for de Velsignelser, som hun nyder.

Der er ingen Tvivl om, at en trofast Mand, gode Børn og et behageligt Hjem ere mere værdifulde for den dydige Kvinde end Guld og kostbare Klædier, dog er der vistnok Mange, som ikke tilfulde skattere disse Goder, men om de skulle blive berøvede saadanne Privilegier, og bragt ind i andre Omstændigheder, saa ville de nok erkjende Betydningen deraf. Næsten enhver Kvinde's Natur gjør Fordring paa en trofast Vedsjager gjennem Livet og et behageligt Hjem. Hendes hele Sjæl længes derefter, og kan aldrig blive tilfredsstillet uden dem.

En Kvinde kan have en pragtfuld Bygning, og dog intet Hjem. Hun kan være forenet i Egteskabets Bånd og dog ikke vide hvad en trofast Mand er; thi de blotte Ord bethyde ikke altid Kjærlighed og Lykke, men undertiden Mistillid og Utilfredshed. Kvinden kan naturligvis bære Utilfredsheden inde i

Hjertets skjulte Kamre, saa at den ikke altid udvises. Det vilde være godt, om hun kunde skjule den hos sig selv, men den vil, som en almindelig Regel, overdrages til Børnene og er saaledes et Bevis for en urigtig Egetestsforbindelse. En Kvinde kan bidrage meget til at gjøre Hjemmet behageligt, dog er det en Selvfølge, at et forstandigt Valg burde gjøres i Begyndelsen, hvorefter det vilde være en let Sag at bygge et helligt Familie-Altar, hvor Pligt og Kjærlighed altid vilde være raadende, saaledes at Misforstaelse og Utilfredshed aldrig skulle kunne indsnige sig, og forarsage nogensomhelst Forstyrrelse. Naar Børn samler sig omkring en saadan hellig Arne, saa vilde de føle den rette og behagelige Indflydelse, og der vil være et Børn omkring dem til at forhindre Fjendens listige Angreb. Om Nogen skulde spørge: Hvorledes et saadant Altar kunde bygges, saa vilde vi svare: Af de reneste Tanker, den mest paalidelige Hengivenhed forenet med den største Respekt og Agtelse for

hverandre, samt Vrefrygt for Gud den Almægtige. Giv aldrig efter for onde Tanker, saa at derved utilbørlige Ord skulde falde, hvilke visjelig vilde efterlade ruinerende Indtryk og bortfjerne Fortrolighed. Vær altid paa Vagt, saa at Kjærlighedsblomsten aldrig maa falme, thi om saa skulde ske, vil det næsten være en Umulighed at bringe den tilbage til den naturlige Rodme og Friskhed igjen. Naar Fortrolighed, Agtelse og Hengivenhed forsvinde, da Farvel til Lykke og Glæde i Hjemmet.

Tag disse summariske Paamindelser i Betragtning, J, som endnu ere prydede med disse skjønne Perler eller Diamanter, og tillad ingen Magt at knuse nogen af dem, men fremfor Alt vogt Eder selv, at J ikke træde paa nogen af dem, men berør dem altid med den sømteste Kjærlighed, thi ligesom Tiden glider fremad vilde de blive mere og mere kostbare og straale paa Eders Pande ligesom Stjerner paa den udstrakte Befæstning.

Den 1ste September 1890.

Uretfærdig Handlemaade mod de Hellige.

De Sidste-Dages Hellige have været udsatte for Forsølgelser og igjennemgaaet ubefrivelige Gjenordigheder indtil denne Dag næsten i alle Lande, hvor de have opholdt sig, men navnlig har dette været Tilfældet i Amerika. Uagtet den amerikanske Grundlov garanterer enhver Mand og Kvinde Rettighed til at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende, saa har dog de Hellige, formeddelt deres Tro, ikke alene blevet fordrevne fra deres hyggelige Hjem gjentagne Gange, men selv nu ere de atter truede, ikke med at blive fordrevne, men med at tabe deres Stemmeret, uagtet de have bragt den engang guld og uindbydende Orken til at blomstre som en Rose, og saaledes ved ubefrivelig Anstrængelse og Udholdenhed gjort stor Fremgang i at udvikle og forskjønne de tørre Dale iblandt Klippebjergene, idet de have opbygget over 200 Byer, anlagt mangfoldige Beje og Vandkanaler, opdyrket Jorden og plantet blomstrende Frugthaver, som ved deres Udseende og velgjørende Duftninger gjør

Landet skjønt og indbydende, ikke alene for dets Beboere, men ogsaa for de mange Tusinder af Fremmede fra fjærne Lande, som rejste derigjennem, hvilke beskriver Utah som et af de skønneste Territorier, ja — som „Westens Dronning“.

Foruden nævnte lovstridige Indgreb i politiske Rettigheder, er der ogsaa gjort, i Henshold til ukonstitutionelle Love, et almindeligt Angreb paa Kirkens hovedsagelige Gjendele, vistnok i den Hensigt, som det siges, at udrydde og tilintetgjøre „Mormonismen“. Denne uretsfærdige og grundlovstridige Indgriben i et virksomt Folks Rettigheder minder os fornemlig om den store Intolerance, som i det femtende Aarhundrede blev udvist mod Joderne i Spanien. Paa Grund af, at de ikke kunde tro paa Kristus og tillige antage de saakaldte kristelige Dogmaer, saa bleve de berøvede deres Rettigheder og Gjendele, samt mishandlede paa mange gruopvækkende Maader og endelig landsforviste. De Kristne paa den Tid betragtede det ikke som nogen Synd eller Overtrædelse af moralske og kristelige Love, at mishandle Joderne og fratage dem alle Rettigheder; hvorimod den kristne Verden idag ikke alene betragter disse barbariske Forsølgelser som uretsfærdige, men ogsaa som en Skændsel og Vanære, dog er den villig til at udøve den samme Intolerance og Uretsfærdighed mod et uskyldigt Folk i denne Tid, ja, den bifalder med Glæde og Tilfredshed alle uretsfærdige Forholdsregler, som tages for at plyndre og tilintetgjøre de Sidste-Dages Hellige.

Man finder undertiden enkelte Individuer, der paaftaa, at de Hellige ere forfulgte, som en Folge af deres Overtrædelse af Guds Love, men lad os idetmindste sumariist undersøge denne Sag. Hvis dette er Tilfældet, saa maa vi med fuld Ret kunne spørge: Var det paa Grund af Patriarkers og Profeters Ugudelighed og Overtrædelse, at de bleve forfulgte? De led Forsølgelse og igjeunemgik ubestribelige Lidelser, ja, mange af dem offrede deres Liv. Var det begrundet paa Overtrædelse og Synd, at Verdens Frelser blev forfulgt, forhaanet, bespottet og tilsidst korsfæstet? Vi svare: visstelig ikke, thi med Hensyn til Forløseren, siger Profeten, at der ikke fandtes Ewig i hans Mund. Han blev forfulgt paa Grund af den guddommelige Kraft, som var og er i ham, hvorved Frelse og Saliggjørelse er bleven og skal blive tilbejebragt. Profeten Joseph Smith blev forfulgt og tilsidst myrdet af de Ugudelige, af den samme Aarsag, nemlig, fordi Gud havde kaldet ham og ved Englenes Administration overdraget til ham Røglerne til Tidernes Fyldests store Husholdning. De Sidste-Dages Hellige bleve fordrevne fra deres Hjem og fandt endelig en Tilflugt i Klippebjergene. Af hvilken Aarsag? Vi ere villige til at indromme, at de, som et Folk betragtet, ikke vare enige i at overholde Herrens Love, saaledes som de burde have gjort, og som en Folge, i Forbindelse med at Guds Hensigter og Planer skulle gjennemføres, bleve de fordrevne til Bjergenes Dale.

Om vi betragte Israelliterne i Fortiden, saa ville vi finde, at de bleve fordrevne og adspredte af de samme Aarsager, og dog vare de det bedste Folk paa den hele Jord. Men lad os tilfulde forstaa de sande Forhold: Uagtet Israelliterne vare mere moralske og i det Hele bedre end andre Nationer, saa vare de dog ikke saa midkjære til at holde Guds Love, saaledes som han ønskede, thi dersom de havde gjort dette, vilde de have gaaet fremad med Sejr og Triumf, hvorpaa vi have mange Illustrationer.

Med Hensyn til de Sidste-Dages Hellige, saa have vi mange fremragende Mands Bidnesbyrd og Anerkjendelse, nemlig Dommere, Redaktorer ja selv — nogle frisiindede Præster, hvilke med Beredvillighed erklære, at „Mormonerne“ indtager en højere moralsk Stilling end nogen af den kristne Verdens Kirkesamfund.

Saaledes er det ikke begrundet paa Overtrædelse, at den kristne Verden forfølger de Sidste-Dages Hellige, nej, der er en anden Aarsag, hvilken vi ønske at paavise, og vil i saa Henseende henvise til den hellige Skrift. Paulus siger: „Alle, som ville leve gudeligen i Kristo Jesu, skulle forfølges.“ Lad os ogsaa mindes Frelserens Ord: „Have de forfulgt mig, skulle de ogsaa forfølge Eder.“ Af disse Skriftsteder fremgaar det meget tydeligt, at de Retfærdige skal forfølges af de Uretfærdige, men for endnu yderligere at begrunde denne Paastand, ville vi citere følgende: „Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit Eget; men esterdi I ikke ere af Verden, derfor hader Verden Eder.“ Saaledes er Verdens Venkæb, Agtelse og Yndest ikke noget Bevis for den Almægtiges Velbehag, men netop det modsatte. Derfor kunne vi med god Grund sige: Jo mere et Folk bestræber sig paa at tjene Gud og holde hans Bud, jo mere vil Fienden anstrænge sig for at tilintetgjøre det, og vil, dersom vi forstaar Guds Ord ret, fortsætte dermed indtil hans Magt tilintetgjøres ved Kristi anden Tilkommelse.

Om der nogenstunde var en Tid, da de Hellige havde Aarsag til at glæde sig, saa er det nu, idet Forfølgelsen raser fra alle Sider, thi det er et stærkt Bevis for, at der er en guddommelig Kraft iblandt dem, som den Onde prøver paa at bortfjerne, men lad Ingen blive mismodig: Gud har paabegyndt sin Gjærning og vil føre den til Sejr; Israelsk skal indsamles, Zion opbygges og de Retfærdige skal erholde, som en Belønning for Strid Nøje og endelig Sejr, Verdens ubiisnelige Krans.

Ankomst af Missionærer.

Den 23de August kom Eldsterne L. Person og E. Berg fra Logan, Utah. Vi byde disse vore Brodre hjertelig velkommen, og haaber, at de maa finde mange Venner i deres Virkekreds, samt at de altid maa være vejledet af Anden af deres høje og hellige Røddelse, saa at de maa være i Stand til at udsaa den gode Sæd iblandt de sandhedsjøgende Sjæle, og til denne Ende nedbede vi Herrens Betsignelse over dem.

Beskikkelse.

Eldste L. Person beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference, og Eldste E. Berg i Christiania Konference, begge under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. J. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet „Wyoming“,
Queenstown, den 17de August 1890.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Vi ankom til Hull Søndag Morgen den 10de ds. efter en meget behagelig Rejse over Nordsjøen. Ingen af Emigranterne var syg under Rejsen, som en Folge af, at Himlen var klar og Havet stille, hvorfor de Hellige lod deres Frydesange runge igjennem Luften som et Tegn paa Tilfredshed og Taknemlighed. Mandag Morgen Kl. 10 forlod vi Hull og ankom til Liverpool efter 5 Timers behagelig Rejse.

Den 15de gik vi ombord paa det gamle og velbekendte Dampskib „Wyoming“. Vi afrejste fra Liverpool den 16de og ankom hertil Queenstown idag.

Kl. 1 afgaar vi herfra og fortsætter saaledes vor lange Rejse over det mægtige Ocean.

Vi føle en inderlig Taknemlighed til Forshnet for den Beskyttelse, som har været over os paa vor Rejse indtil nu, og haaber at vi fremdeles skal være begunstigede i saa Henseende, saa at vi Alle maa naa vort Bestemmelsessted.

Vi jende herved vore bedste Hilsener til Alle i Nr. 14, samt til alle Hellige i Skandinavien. Deres med Agtelse forbundne Brodre

J. Ostlund,

M. A. Hansen,

J. A. Anderson.

Saliggjorelse for de Døde.

Derjom vi ville spørge de Sidste-Dages Hellige, om de forvente at indtræde igjennem den trange Port, som Freskeren hentyder til, og tillige om de onste at arve det evige Liv, saa ville Alle uden Undtagelse svare: Ja.

Vi haabe at de ville erholde disse Privilegier, og det skulle i Sandhed være en Glæde til os, om saa vilde blive Tilfældet, men vi kunne ikke for et Øjeblik antage, at ethvert Individ, som annammer Evangeliet, vil gjøre sig værdig til at indtræde igjennem den trange Port og arve det evige Liv. Den store Kjendsgjerning er, og vi kunne ikke med vor bedste Vilje forandre den, nemlig, at enhver Mand og Kvinde skal blive domt ifølge deres Gjeringer, og modtage en saadan Belønning, som er tilsvarende deres Vandel.

Enhver Sidste-Dages Hellig, ja, alle Menneker, baade Kristne og Hedninger, paa den hele Jord, ville blive domte ifølge deres Arbejde. Er dette Alt? Nej. Ethvert Individ vil i den anden Verden modtage en saadan Belønning, som tilsvaret dets Udvikling. Det Spørgsmaal vil sandsynligvis opstaa: Ville Alle, som annamme den nye og evige Pagt, blive i Stand til at udvikle deres Evner, samt leve saaledes i denne Verden, at de kunne blive værdige til at arve en celestrial Herlighed, nemlig en herlig Krone, Udbødelighed og evigt Liv? Stands et Øjeblik og Enhver vil kunne besvare dette Spørgsmaal.

Det er en stor Betsignelse, ja den største, som kan tildeles dødelige Væsener, at erholde den Almægtiges Auerkjendelse og Forjættelse om Udbødelighed

og evigt Liv. Den største Gave, som kan meddeles Menneskeslægten, er Kundskab om den store Skaber og et evigt Liv.

Naar vi tage i Betragtning den svundne Tid, og særlig den Stilling, som vore Fædre have indtaget, saa vil uden Tvivl Spørgsmaalet opstige i vort Sind: Hvordan er deres Stilling? og hvad er deres Døm? Vi ville forsøge at meddele Oplysning i saa Henseende. Ikke derfor at vi ønske eller have til Hensigt at udtale Døm over Nogen, men deres Forhold og Omstændigheder ere ganske letfattelige for saadanne Personer, som have deres Forstand opladt for Guds Aabenbaringer.

Mange af vore Forfædre vare vistnok meget religiøse og gudhengivne, ja ligesaa gode og ærlige i deres Tro, Bæjendelse og Foretagender, som nogen af dem, der levede paa de Tider, da Evangeliet var paa Jorden i sin Fylde og annammede det. Af denne Aarsag have vi de bedste Ønsker og Forhaabninger for dem. Vi spørge nu: Ere vi i Stand til at gjøre Noget for vore Fædre? eller skal vi lade dem forblive i Glendighed og gaa til Fordærvelse? Nej, vi ville udføre Alt, som staar i vor Magt, for at bringe dem i en lykkelig Stilling.

Men lad os forstaa den Kjendsgjerning, at alle Aander ere komne fra Guds rene og herlige Nærværelse, og ere her paa Jorden iførte forkrænkkelige Tabernakler, hvilke ere organiserede udelukkende i den Hensigt. Paa denne Maade er Aanden og Legemet en levende Sjæl. Hvis disse Sjæle ville leve i Overensstemmelse med Himmelens Love, saa har Gud saaledes bestemt det, at de skulle blive Gereskar i hans Rige og arve alle Ting. Vi ville minde alle vore Venner om, at Aanderne ere rene, naar de indtræde i de jordiske

Tabernakler, dog ville vi ikke optage Bladsjen med at forklare Aarsagen til den store Variation, som vi finde i Udseendet af de forkrænkkelige Legemer. Aanderne indtage de forkrænkkelige Legemer, hvilke ere organiserede for dem. Legemet er en Bolig for Aanden til at dvæle i. Derfor Aanden og Legemet, eller rettere den levende Sjæl, overholder de Love, Bud og Befalinger, som Herren fra Tid til anden aabenbarer, saa vil den aldrig ødelægges.

Hvormange skal blive befriede fra Ødelæggelse? Alle, som ikke fornægte Gud og hans Almagt, eller hans enbaarne Søn; Alle, som ikke synde imod den Helligaand. Men lad os komme tilbage igjen. Her i denne Verden ere Myriader af Aander, hvilke have paataget sig forkrænkkelige Tabernakler, som ere berebte for dem; de have indtraadt i deres jordiske Bolig. Vi ville ogsaa erindre at de ere adspredte over den hele Jord, og tillige at de ere komne som rene og hellige Aander fra den Almægtiges Nærværelse. De indtræde i denne jordiske Sære, og sølgelig ere de langt fjærnede fra den Almægtiges Nærværelse. Mange af dem ere i Uvidenhed og tillige fulde af Bantro, og udsatte for vanhellige Traditioner, hvilke ere arvede fra deres Fædre; de have til at stride imod disse Under samt den Ugudelighed, der eksisterer i denne Verden.

Lad os med vore Forstands Dine betragte de Millioner af Fornuftvæsener, som findes i alle Lande, og vi ville opdage, at de gjøre det bedste, som de kan, ifølge de Forhold og Omstændigheder, som de ere stillede under, samt den Kundskab, de ere i Besiddelse af. Hvad! Den romersk-katholske Kirke? Ja, og enhver af hendes Døtre lige ned til den sidste protestantiske Kirke, der er organiseret. Mange af dem

handle saa vist og forstandigt, som de kan, og leve i Henshold til det Lys og den Kundskab, som de have modtaget. Kan vi udrette Noget for dem? De forlade alle denne Verden og gaa ind i Dødsriget — Aandeverdenen — deres Begæer gaa tilbage til Moderjorden, og slumre der indtil Basunernes Lyd skal opvække dem af deres Dvale.

Ere de lykkelige? Alle Adams Sønner og Døttre, der have levet i Harmoni med deres bedste Ophøjsning ere lykkelige og tilfredse i Aandernes Verden; de ere lykkelige i Forhold til deres Trofasthed. Lad os kalde til vor Erindring nogle af Reformatorerne, navnlig de mest fremragende af dem, hvilke have tilbragt deres Liv i denne Verden med at synge, bede, prædike og efter bedste Evne forherliget den Almægtiges Navn, og vi ville finde, at de ere lykkelige i Forhold til det Lys, som de vare i Besiddelse af, og tilfredse i Aanden, fordi de vare i Rydelse af Guds Aand eller Kristi Lys, som oplyser Verden.

Nogle ville sandsynligvis betragte denne Slutning med Forundring og spørge: Vare de i Besiddelse af Guds Aand? Ja, enhver Mand og Kvinde er i Besiddelse af Guds Aand i Forhold til deres Tro og Kundskab; de nyde den Almægtiges Betsignelser. Erholde de Guds Aand? Ja, de vandre i dens Lys og glæde sig derved.

Hvorledes vil deres Stilling blive herefter? Enhver trofast Methodist, der har været oprigtig i sin Betsignelse og opfyldt alle Fordringer af sin Religion, i Overensstemmelse med det Lys han har havt, og ikke skadet nogen af sine Medmennesker, men gjort alt det Gode, som han var i Stand til for sine Omgivelser paa Jorden, i Forbindelse med, at ære og agte den Almægtige, vil erholde en bedre Himmel og

en større Herlighed, end som han nogenfinde forventede, imedens han var i Kjødets. Enhver Presbyterian, Kvæker, Baptist, Katholik og forøvrigt alle Reformatorer af hvilken som helst Betsignelse, der have vandret i Harmoni med det Lys, som de have erholdt, ville modtage alle Betsignelser, som de have gjort sig værdige til.

Dette er Sandheden, saadan som den er, og Enhver kan skrive den ned, om han ønsker og kalde det Aabenbarelse; thi det er saaledes meddelt fra Himmelen til Guds udvalgte Tjenere paa Jorden, og er den kristne Verdens Stilling efter Døden.

Om vi gaa til de forskjellige Troesbetsignelser iblandt alle Nationer, saa ville vi finde, at de have deres særskilte Sakramenter og Ceremonier, hvilke de have stor Respekt og Agtelse for, det ene Samfund ligesaa vel som det andet. Mange ere Afgudsdyrkere, dog er deres Religion ligesaa kjær til dem, som Jesu Kristi Evangelium er til os. Dersom de vandre i Overensstemmelse med deres Lys og Betsignelse, saa vil den Almægtige udvise Raade imod dem, thi han er Fader til Alle. Omendkjøndt de ere uvidende, fulde af Overtro og Tradition, arvet fra deres Fædre, saa at de ikke kan se det rette Lys, saa ville de blive dømt i Forhold dertil, og modtage en Belønning tilsvarende deres Udvikling.

Nogen vil maaske spørge: Vilde de erholde nogen Herlighed? Ja, de vil erholde Herlighed af Gud vor naadefulde Fader i Himmelen, thi den mindste Grad af Herlighed er større end vi kunne fatte her i denne jordiske Sfære.

Herligheden i den tællestiale Verden kjender Ingen, uden den, som deltager deri, og dog findes der i den Verden ligesaa stor Forskiel paa Ophøjselse eller Herlighed, som Stjernerne ere forskellige

fra hverandre paa Firmamentet. Den terrestriale Herlighed er endnu større, men den celestiale er størst af alle, thi det er den Herlighed, som findes der, hvor Gud og hans Søn Jesus Kristus regjerer.

Hvor mange Herligheder og Riger er der i Evigheden? Der ere ligesaa mange, som i denne Verden. Lad os tage de bedste Mænd vi kunne finde som et Eksempel. De forlade alle denne Verden og gaa hinsides Floret, hvor de ere omgivne af Glæde og Herlighed; de samles med de hedengangne Aander, men de kunne ikke gaa til det Sted, hvor de Opstandne findes, de kunne ikke leve der, nej, de maa alle gaa til Aandeverdenen. Have de nogen Forbindelse med Faderen og Sønnen? Faderen meddeler dem sin Vilje saaledes som han ønsker formedelt sine hellige Engle, eller ogsaa ved Sønnen og den Helligaand. Dette er den Stilling, som Profeter, Apostle og alle Hellige indtage forend de komme frem i Opstandelsen. De skue fremad til en Tid, da de skulle modtage deres Legemer og vaagne op af Støvet. De, der have været trofaste, ville sandsynligvis blive begunstigede i saa Henseende i en nær Fremtid. Abraham har for længe siden modtaget sit Legeme i Forening med Profeter og Hellige, der opstode umiddelbart efter Frelserens Opstandelse, og dvæle nu i Faderens og Sønnens Nærvarelse. Det var først efter Opstandelsen, at de vare beredte til at indtræde i Faderens Hvile, for at krones med Herlighed og evigt Liv; thi forend de kom frem af Gravene kunde de ikke bevæge sig i den Sfære.

Jngen Aand, af Hellige eller Syndere, af Profeter eller dem, der myrdede Profeter, ere i Stand til at gaa til dens endelige Bestemmelsessted: Alle forlade denne Handlingens Skueplads

og gaa hinsides Floret, nemlig ind i Aandeverdenen, hvor de opholde sig indtil Opstandelsen, og først da ville de erholde deres endelige Belønning.

Hvad skal vi gjøre for de Hensjovede? Med Tiden vil Zion blive grundfæstet, og Kristus vil regjere som Konge over alle Nationer, ligesom han nu regjerer over de Hellige. Smidlertid ville Jakobs Sonner og Døtre indtræde i Herrens Helligdomme og administrere til Salighed for baade Levende og Døde. Efter som Tiden skrider fremad og Israels Luttres og helliggjøres, saa ville de Retfærdige, der arbejde i Herrens Templer, modtage Besøg af Personer fra en ukjendt Verden, og de ville meddele Kundskab om Maaden, hvorpaa de Døde skal komme frem af Gravene, og tillige hvorledes at frelse afdøde Slægtninge og Benner; de ville forklare de hellige Skrifter og Guds Aabenbaringer, og muligvis spørge, om vi ikke erindrer hvad Profeten har sagt, nemlig, at Frelseren skal opkomme paa Zions Bjerg; de ville forklare den fuldstændige Betydning af Templer og det Arbejde, som er forenet dermed og sige: Gaa frem som Stedfortrædere for Millioner af Eders hedengangne Fædre, og udfør alle Ordinaner vedrørende Saliggjorelsens Plan, nemlig Daab, Haandspaalæggelse, Ordination og Beseglinger, at de maa have det samme Privilegium, som de, der leve i Kjødet, til at modtage Frelse. Dette er det Arbejde, som de Sidste-Dages Hellige ville udføre for Jordens Indvaanere.

Spørgsmaalet er nu: Skal den hele Verden blive delagtig i disse Velsignelser? Skal Men skal Ingen fortabes? Er der Ingen, som skal lide den Almægtiges Brede og Straf? Jo, de, der have begaaet Synd imod den Helligaand, med andre Ord — smagt

det evige Liv og kjendt den tilkommende Verdens Kræfter, men derefter fornægtet Sønnen og udgydt uskyldigt Blod. Med Undtagelse af Fortabellens Børn er der Frelse at erholde for den

hele Skabning, ja selv Jorden skal blive forløst fra Forfrankelighedens Nag og modtage den himmelske Herlighed.

(„Contributor“).

Utah Anheder.

Konfiskationsagen. Det er interessant at læse de forskjellige Afhandlinger, som Aviserne i den senere Tid bringer til Torvs i Anledning af Supremecourtets Dom i Konfiskationsagen. Mange sluger den med stor Begjærlighed og med et veltilfreds Smil paa Kind, medens den hos ikke saa faa har sat sig fast i Halsen og kan ikke synkes. Mange ved slet ikke, hvad Sagen drejer sig om, men jubler idiotisk: nu er Polygami knust; nu har Mormonismen faaet det aller sidste Dødsstød! Vel, vent nu lidt og se. Som sagt, adskillige rettænkende Redaktører, deriblandt endog skandinaviske, har udtalt deres Harm over denne Krænkelse af Religionsfriheden. De ser, at de Forenede Staters Grundlov er bleven grovt krænkert og de fortæber sig i Betragtninger over Resultatet, hvis saadanne grumme Forholdsregler skulde anvendes mod andre Kirkesamfund. Hvor meget vil de Sidste-Dages Hellige miste, dersom den lovsstridige Lov gennemføres? Højesteret i Territoriet Utah erklærede, ifølge Bemyndigelse fra Washington, at de Sidste-Dages Helliges Kirke var opløst 3die Marts 1887, og at den siden den Tid ikke havde eksisteret som Korporation. Tempelbloken med det kostbare Tempel, det navnkundige Tabernakel og den skønne Asjembly Hall fritoges helt fra Konfiskation, da den aldrig var brugt til andet end religiøse Djemed. Al anden fast Ejendom, tilhørende Kirken, havde den

erhvervet efter den 1ste Juli 1862 og var følgelig hjemfalden til Konfiskation, og al Ejendom, den havde erhvervet før 1ste Juli 1862, havde dens Trusteer ikke erholdt retsghydige Skjæder paa, altsaa var saadan Ejendom ogsaa hjemfalden til Konfiskation. Herfra undtages dog som bekjendt alle Forsamlingshuse, Præsteboliger og Kirkegaarde. En „Receiver“ blev beskikket til at overtage Bestyrelsen af al denne Ejendom, og han beslaglagde kort efter følgende: Tiendehuset med omliggende Grund, som blev vurderet til 59,000 Doll.; Gardo Høuse 50,000 Doll.; Historian Office 20,000 Doll.; Kirkefarmen syd for Byen 150,000 Doll.; Grass Creek Kulminerne 100,000 Doll. Enhver ved, at disse Ejendomme har en langt højere Værdi nu end i 1888. Af hvad der kaldes „personlig Ejendom“, beslaglagdes følgende: et stort Pengeskab, et mindre ditto, 25 Armstole, 11 roterende Stole, 10 udstoppede ditto, 2 Skrivepulte, 1 Brevpresse, 800 Aktier i Salt Lakes Gasværk a 100 Doll., 4732 Aktier a 100 Doll. i Deseret Telegraph Company, 30,158 Jaar og 237,666 Doll. i Kontanter, indkomne ved Salg af diverse Ejendomme. Siden „Receiveren“ fik ovennævnte Ejendomme i sine Hænder, har han inkasjeret 2800 Doll. i Leje, 4900 Doll. i Aktie-Udbytte og 2233 Doll. i Renter af nævnte Kontanter.

Ovennævnte er alt, hvad der er bleven beslaglagt. Om Noget tror, at

Tabet af disse Værdier vil opbryde Kirken, tager han storlig fejl. Dommer Jane syntes at være af den Mening, da han forleden ikke vilde leje Tiendehuset til Mormonerne mere, thi, sagde han, det er i Pengene deres Styrke ligger. Aldeles fejl. De Sidste-Dages Helliges Styrke skriver sig fra ganske andre Kilber, som ikke kan konfiskeres. Kirkens Opløsning som en verdslig Korporation har ingen som helst Indflydelse paa dens kirkelige Organisation. Præstedømmet vil styre alle dens religiøse Anliggender nu som før, og Folket vil anerkjende dets Myndighed i den Retning som hidindtil. Guds Kirke blev ikke oprettet ved menneskelig Kløgt, den har ikke bestaaet ved Menneskers Visdom, den kan ikke tilintetgjøres ved Menneskers Bud. Dens Kraft, som forbauser Verden, kom herovenfra og kan ikke søndertrædes som enOrm. Alle Angreb paa den vil presse af paa dens Pantser, den vil voxe og trives jo mere man bekæmper den, og dens Medlemmer vil sammenknytted i Prøvelsens Ild til en uopløselig Enhed. Vore Opponentter vil snart faa Dinenen op for, at de atter har forfejlet Maalet.

Pionerdagen fejredes af de Sidste-Dages Hellige overalt i Utah til Minde om de første Pionerer, der ankom til denne guldne Orken for 43 Aar siden. I en Hede, som den, vi nu daglig sukker under, vandrede disse Pionerer 20, 30, ja 40 Mil om Dagen over „den amerikanske Orken“, thi det var det eneste Navn, man den Gang havde for de ukjendte Strækninger vest for Missourifloden. De vandrede og kjørte, hvor der hverken fandtes Vej eller Sti, og hvad var Maalet for deres Rejse? Ingen vidste det; de vandrede fremad Dag efter Dag, stolende paa Gud og deres energiske Fører Brigham, og først da denne, liggende ihj i sin Vogn af Klimatefeber, sit Dje paa den udbredte Dal med den blinkende Saltsø i det Fjærne, saa udbrod han: her er Stedet! Da først vidste de, at de stod ved Rejsens Ende. Hvad har ikke disse Mennesker og deres senere komne Brødre lidt, for at gjøre den amerikanske Orken til den blomstrende Park, som nu beundres af al Verden, og som Røverfingre klør efter at plyndre — deriblandt vor faderlige og egen patriotiske Regjering! Men den Almægtige raader for dette Folks Skæbne nu som før. („Biblen“).

Indhold.

Tale af Biskop D. F. Whitney ..	353	Ankomst af Missionærer	362
Mand! Hjem! Moder!	359	Bestikkelse	362
Red. Anm.:		Korrespondance	363
Uretfærdig Handlemaade mod de		Saliggjørelse for de Døde	363
Hellige	360	Utah Nyheder	367

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Feldsted, Lorenzengade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. C. Worthing (S. Peterien).